

Kluci šli na dříví a Jarmila šla věšet prádlo. Jednoho dne přišel krajánek a ptal se pantáty, jestli potřebuje pomocníka, jelikož měli mlejn a tam bylo spousta práce a pantáta řekl ano. Krajánek se pustil do práce, jmenoval se Honza a Jarmila ho potkala a začalo jí bušit srdce i Honzovi taky a byla svatba. Hynek a Vilém byli taky ženatý. Všichni bili šťastný až do smrti.

Kája Plíšková, 10 let

O ztraceném králi

Byl jednou jeden král a ten jel jednou na projíždku do lesa, protože měl 20. narozeniny. Jel a jel a najednou vjel na kámen a kolo od kočáru se ulomilo. Kočí radši utekl a král tam zůstal sám. Hledal cestu, ale nemohl ji najít a řekl: „Ach né, nedostanu se domů, budu si muset najít nějaký strom, pod který se schovám.“ Viděl krásný mohutný strom a tak si pod něj sedl. Neměl pití, jídlo, skoro nic nevěděl, jen to, že se v jeho království říkalo přísloví: bez jídla, pití neumřeš jen až 100 let ti padne. Seděl pod stromem jak žebrák, každý človíček se ho bál. O 49 let později. Za jednou horou byl baráček, kde bydleli 3 sourozenci: Hynek Vilém a Jarmila. Hynek a Vilém šli do lesa. Cestou potkali žebráka: „Dobrý den, žebráku, jak se jmenujete?“ – „Dobrý den, chlapi, vy se mě nebojíte?“ – „Ne, žebráku, nebojíme! Víš co, žebráku? Pojd k nám domů, matka ti udělá jídlo a umyješ se u nás ve vaně.“ Když přišli domů, král, neboli žebrák, se šel vykoupat. Hynek najednou uviděl na stole 57-leté staré noviny. Hned na první straně je tlustě vytištěno: „Hledá se král Karel V!“ Jak to Hynek zjistil, běžel to oznámit Vilémovi. „Viléme!“ křičí Hynek, „Viléme, náš pan král Karel V. je už 57 let ztracen.“ – „Hynku, je ti dobře?“ – „Ano, Viléme, běž se podívat do novin.“ Vilém vidí: „Hledá se král Karel V!“ Král vylezl z vany a Hynek říká Vilémovi: „Viléme, podívej se, jak jí, on jí jako šlechtic.“ Oba se zamyslí a najednou se Hynek zeptá: „Pane, nejste vy náhodou král Karel V?“ „Ano, jsem.“, odpoví král. Dveře se otevřely a z nich vyšla krásná dívka. Král se ptá: „Chlapi, kdo je ta dívka?“ – „To je naše sestra Jarmila.“ Král neodolal její kráse a zeptal se: „Jarmilo, nevíš náhodou, kudy vede cesta do mého království?“ – „Ano, vím, kudy vede cesta do vašeho království. Zavedu vás tam.“ „Jarmilo, my půjdeme taky“, křičí Hynek s Vilémem. Jdou. V údolí přes kopec, přes vodu a jsou v království. Všichni se radují, že se král vrátil, Král si vyleze na jeho velikánský balkón a říká: „Děkuji, Hynku, Viléme, Jarmilo.“

Veronika Grosmanová, 10 let

Literární příloha číslo 7

10. 7. 2010

Dětská dílna & šrámkomix

V poslední literární příloze v tomto ročníku Splav!u vám přinášíme již tradiční a stále oblíbená dílka z pera účastníků letošní dětské dílny. Doufáme, že vás pobaví stejně jako nás! Druhou část přílohy tvoří výběr komiksů, které do včerejšího večera dorazily do naší redakce.

Petr oněměl, Jarmilin spatřil strašný výraz
jak mezi mlýnskými kameny
se mu tělo počalo svírat.

Vilém blíž přistoupil, v ruce nůž má
strašlivá zloba v očích mu plá.
S Hynkem bok po boku blíží se k zrádci
blíží se k příteli, ne však jak rádci.
Coby mstitelé zrady blíží se k němu
nepostřehnouc svědomí změnu,
jež však stejně omluvou není
strašný skutek, jenž neměl se stát.
Je důvod proč Petr začal se kát
Hynek nožem mu rozřízl paži,
svorně se přátelé na důvod táží.
Na důvod Petrovy náhlé zrady,
tomu je jasné, zemře dnes a tady.
Z úst mu vyšlo zvolání
jak zbožně o milost přání.

S vědomím, že nemůže odestát, co už se stalo
vykřikl prosebně: Hynku, Viléme, Jarmilo!

Adam Hošek, 15 let

Jednou bili tři děti. Jmenovali se Hynek, Vylém, Jarmila. A ty neměli ani otce ani matku. Měli jenom zlou tetu. Všechny děti bidleli u té zlé tety a ta teta se jmenovala Zlorkar a dětem dávala těžké úkoly. Jednou jim třeba dala aby jí přinesli z nějakého potůčku zlatou rybu. Tak šli a jak šli tak všichni tři někam jinam zabloudili. Hynek zabloudil do chaloupky kde nikdo nebydlel. Vylém zabloudil do hor a tam bylo takové vedro že by se tam mohl uvařit. Jarmila to nemněla o nic lepší zabloudila do tmavého lesa svýtilo a byl to malý plácek zarostlý trávou a Jarmila tam šla, nemohla uvěřit svým očím bilo tam černé sedlo a to mělo obrys se zlatými řpičkami a to samé ohlávka a uzda. Pak se šla podívat na ten velký okruh a tam se pásli krásní koně ale to sedlo, ohlávka, uzda patřili jenom jednomu koni a však najednou se objeví černý kůň a měl zlatou hřívu a ocas a na toho se Jarmila posadila a on měl i křídla a pak doletěli pro Hynka, Vyléma, a pak na ně kůň zavolal ahoj děti Hynku, Vyléme, Jarmilo!!!

Adéla Kuželová, 7 let

Jarmilo, Hynku, Viléme! Kde ste? Hynku, Viléme, Jarmilo! Kde ste?

Děti hrají na schovávanou. Hledá je Petra. Hynek, Vylém a Jarmila se dobře schovali, Petra je nemůže najít. Vtom maminka zavolá děti oběd. Dnes maminka uvařila nudlovou polévku a krupicovou kaši. Po obědě si Hynek, Vylém a Jarmila šli hrát do parku. Hynkovi se nedávno stratil pes a najednou do parku vběhl pes který vypadal jako hynkův pes. Hynek na něj zavolal Ťapíku a opravdu, byl to Ťapík a od té doby už se Ťapík nikdy nestratil.

Štěpánka Kubišová, 8 let

„Hynku, Viléme, Jarmilo! Pojdte sem. Nechcete chodit na Dětskou dílnu? Bude tam spousta zábavy, poznáte nové přátele, budete hrát hry, budete hrát divadlo.“

Hynek řekl: „Já nechci, mě to baví tady doma a nikam nechci.“

„Jestli to půjde, tak já chodit budu, chci poznat nové kamarády.“ „Máš pravdu“, řekl Vilém, „půjdu s tebou.“ „Hynku, ty chodit nebudeš?“ „Ne“ odsekl Hynek. Druhý den, když Jarmila s Vilémem přišli z dílny. „To byla zábava.“ „Máš pravdu, Viléme.“ „Mami, můžu taky chodit?“, ptá se Hynek. „Doma tě to nudí?“ „Ano.“ „Tak dobře“, řekla maminka a usmála se.

Dominika Heppnerová, 10 let

„Hynku, Viléme, Jarmilo!“ zakřičel děda.

Děti se seběhly a děda jim dal lízátko, ale nebyly to jen tak kdejaká lízátko. Kdo si jich lízl poprvé – vyletěl 1 m vysoko. Podruhé lízl – narostly mu křídla. Potřetí lízl – mohl létat jak dlouho chtěl.

Děti samozřejmě nic nevěděly a hrály si zrovna na honěnou, když v tom Hynkovi, Vilémovi i Jarmile narostly křídla a začali létat. V tom všichni narazili do stromu. BÁCC! Jarmila v ten okamžik spadla z postele.

Lenka Králíková, 14 let

„Hynku, Viléme, Jarmilo! Kde jste?!“

Ozývalo se po celém údolí Nilu. To čáp Jenny volal své kamarády, hrocha Hynka, krokodýla Viléma a žirafu Jarmilu. „To musíš hulákat na celé údolí?“ ozvalo se za Jennym zvsoka. Jenny se ohlédl a podíval se nahoru. „No konečně, Jari, to byla doba“. „Kde ses tu vzala?“, ptá se Jenny.

„Hledala jsem kluky, ale oni ještě pořád jedí“, vysvětluje Jarča. „Hele, už jdou.“

„Ahoj“, zdraví Hynek a Vilda. „No hurá, už jste se najedli. Ale o tom se teď bavit nebudem. Mám super nápad. Budem hrát na honěnou.“, říká Jenny. „Tak jo, ale nesmíš lítat“, říká Hynek. „To bych vám neudělal“, na to Jenny. A tak si hráli. Znáte to, čas utíká nejrychleji při zábavě. Stejně rychle utekl čas během kterého byl Jenny v Africe. Až přišel den kdy Jenny odlétal. „Ahoj přátelé, zase přiletím.“ „Ahoj!“

Káťa Brixí, 10 let

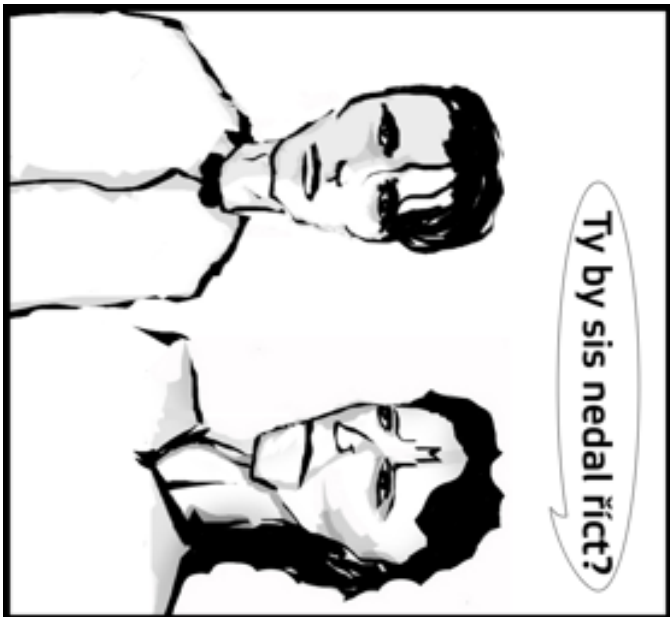
„Hynku, Viléme, Jarmilo!“, křičí na děti maminka.

Je večer a je pozdě. Děti by měly jít domů, ale jim se ještě nechce. Hynek je plnoštíhlý krátkovlasý chlapec, Vilém je ze všech nejstarší a má hubenou postavu a Jarmila je hubená dlouhovlasá dívka. Už padla tma a děti si vymyslely že aby ráno nemusely do školy, že vezmou všechny pytle a pytlíky a naplní je tmou. Když to však děti chtěly provést, načapala je maminka a děti dostaly vyhubováno a možná i nějakou facku. Od té doby raději děti už přestaly dělat lumpárny.

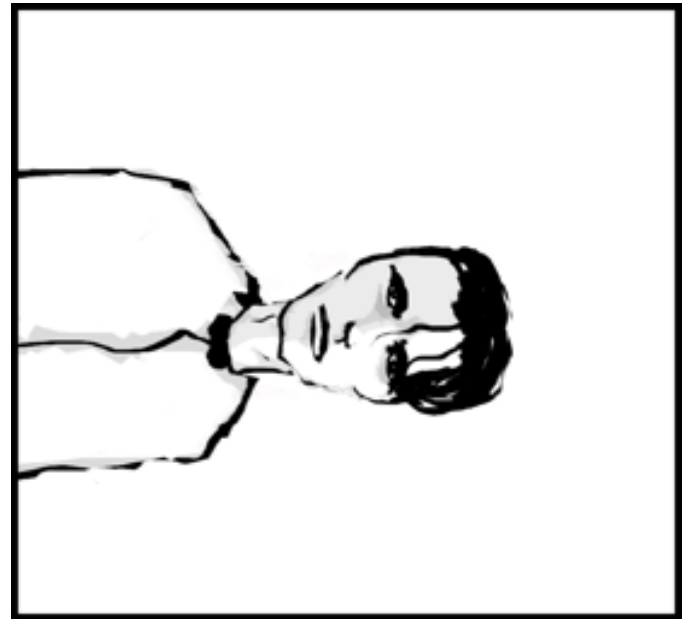
Žaneta Jansová, 12 let

„Hynku, Viléme, Jarmilo, tak už pojdte, jinak vám to vystydne!“ volala je maminka.

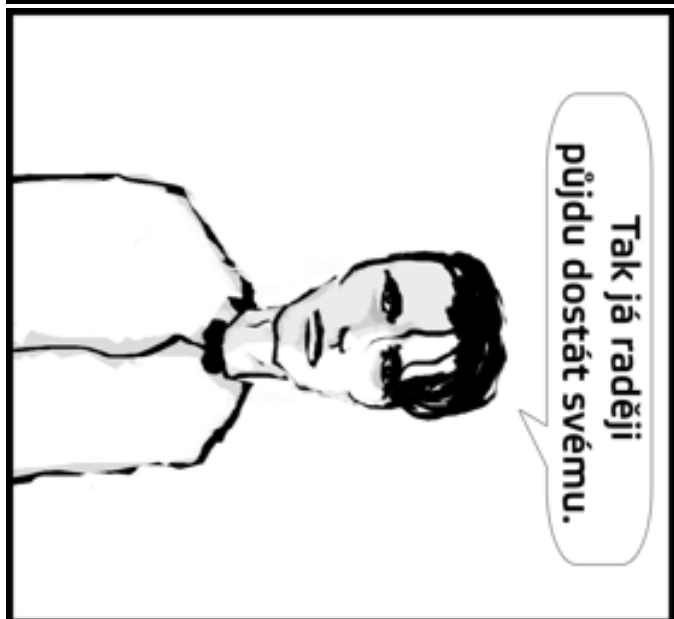
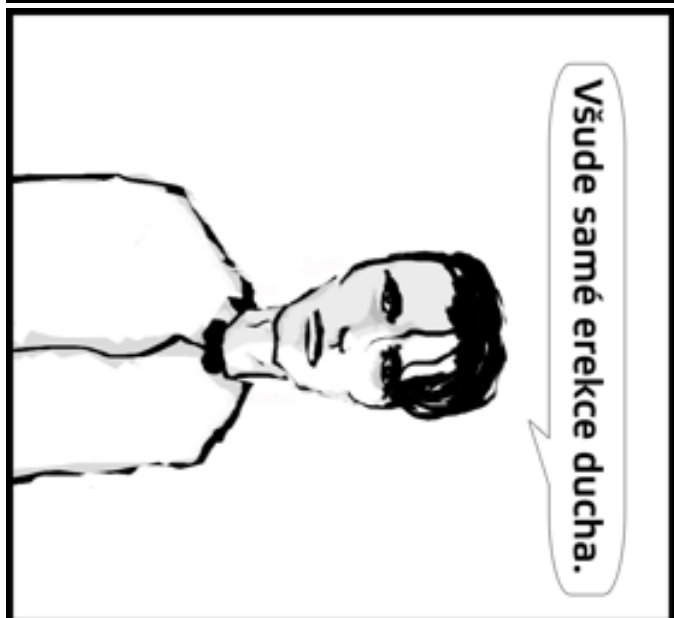
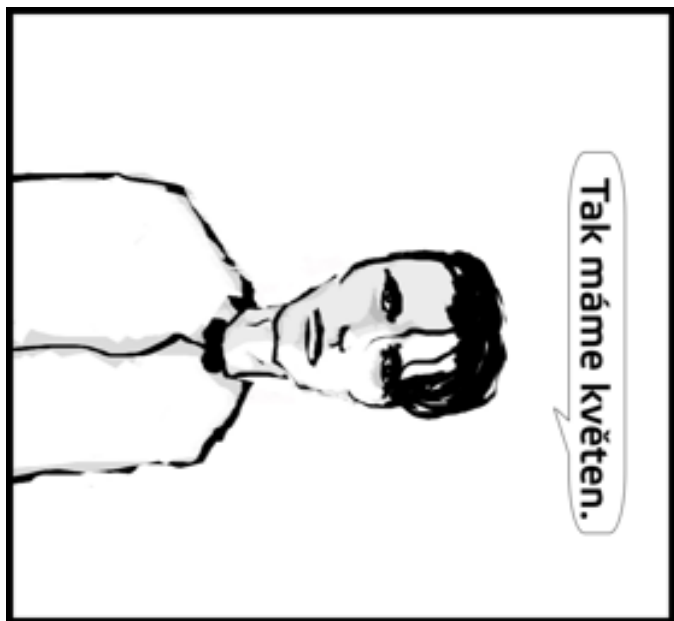
Hynek, Vilém a Jarmila přiletěli ke stolu, tam to tak vonělo, zrovna bila svíčková kterou děti mají tuze rádi a pustili se do toho. Hynek se olizoval až za uši. Dojedli a děti šli ven. Odpočívali, Jarmila ležela v křesle, Hynek a Vilém bili na zemi.

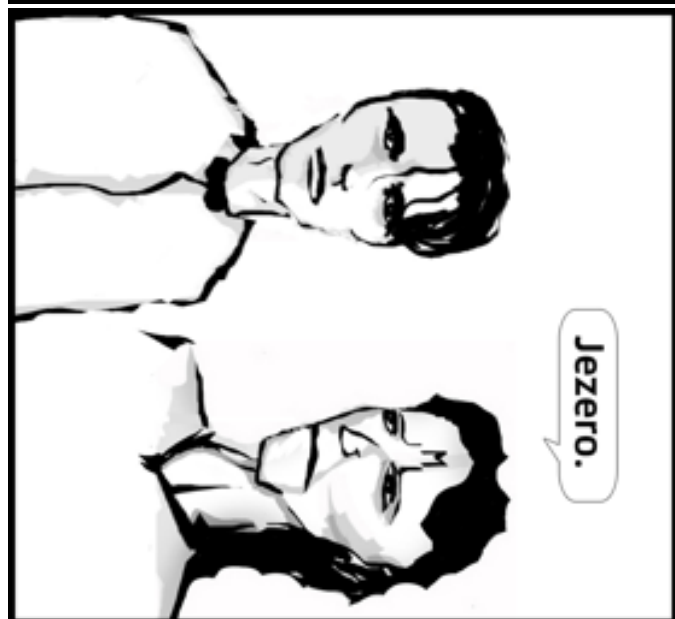
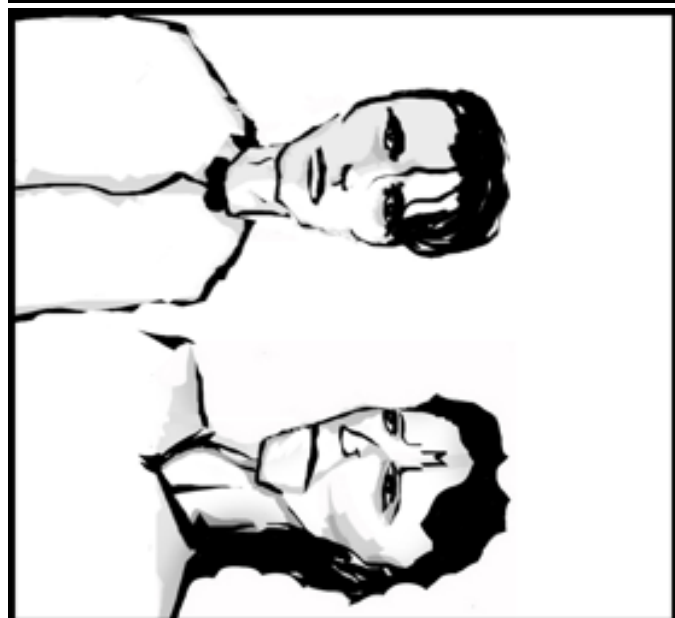
Serendipity

Cvrček

Hadži

Dort